

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

X. Iacon. Sadolet. Episc. Carpent. Germano Brixo. S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

diligam. Quam ob rem rectè feceris, idq; mihi erit gratissimum, si ita statueris, quæcunque à coniunctissimo fratre officia sperari, aut expectari possunt: ea tibi à me prompta esse & parata: ut si visus venerit quòd memetipsum tibi patefacere penitus possim, non sis maiorem erga te benevolentiam cuiusquam, neque fidem in amicitia integriorem cogniturus. Illud te rogo, ut quid theologorum vestri de meis scriptis senserint, certiores me facias: cura etiam adhibita, ut literæ ad me diligentius perferantur. Nam quas mense Aprili dedisti, eas mihi scito extremo Iunio fuisse redditas: quibus ut debui, sine mora respondi. Tuis ad dubitationibus, quæ ad linguæ Latinæ rationem pertinent, altera seorsum pagella connotatis facere. Vale mi doctissime Germane, & nos amare perfeuera. Carpentoracti, pridie Calen. Iulias, M.D.XXXIV.

X.

IACOB. SADOLET. EPISC. CARPENT.

Germano Brixo. S. P. D.

ET literæ tuæ, id quod aliàs quoque conquestus sum, ratissimè ad me perlatae fuerunt: (data enim pridie Idus Februarias, post Nonas Aprilis denique mihi sunt redditæ.) Ego quòd minus ad eas continuò responderem, valetudine sui aduersa impeditus. Scito enim me octauum iam mensem piteuta usque eò laborare, ut & odoratum penitus, & vim etiam gustandi aliqua ex parte amiserim. Qui morbus hyemis tempore lentior, eoq; magis tolerabilis: quòd humoribus pigrè & segniter se mouentibus, sensum in nobis mali obtusorem aliquanto facit. Vere nouo excitatur, & ad nocendum corpori acuitur. Itaque & febricula aliquot diebus tentatus sum, & nunc capite frequenter languco: non tam dolore quidem, quàm grauedine quadam occupatus, atque pressus. Sed mihi multis adhuc frustra remediis adhibitis, recuperandæ valetudinis spes, secundum Deum, reliqua est in appropinquantis caloribus aduentu. Quæ si nos sefellerit, feremus humaniter, omneque Dei omnipotentis de nobis ipsis decretum in partem optimam accipiemus. Illud utique præstabitur à nobis, ut ne qua culpa nostra morbus vim ad lædendum, in incrementum accipiat. Habes causam meæ tarditatis. Nunc reuertor ad tuas literas, quæ mihi mediisidius extiterunt gratissimæ: vel quòd beneuolentia erga me tua eas mihi gratas semper efficit, vel quòd de libro meo quid actum fuerit, cognoui: de quo ad id tempus nihil acceperam. Eram autem non minimum sollicitus, quo pacto ex eo afficiantur animi vel audientium, vel legentium. Er mirum hoc tempore, hisque animorum opinionumque dissensionibus, nihil tam nobis perimiscendum, quàm calumnia est, quod

quod iam vulgare quidem videtur esse vitium. Sed mihi, ut con-
 curatio omnis permolesta, sic animi æquitas turissimum est per-
 fugium quo sum ut solitus, si quis falsam mihi litem aut iurgi-
 um iacendar: nam beneuolis castigatibus vltro magnam gra-
 tiam me debere confiteor. Quare quod mihi polliceris, vel poti-
 us accipis, te actorum accuratè cum theologis vestratibus, ut me-
 um hunc animum æqui bonique consulant, id ego abs te non
 molliorè cum cupiditate expeto. Nihil enim malo, quàm & suū
 illis honorem, & mihi meam pacem ac tranquillitatem incolu-
 mentem manere. Præterea faueo etiam ordini illi atque collegio, in
 quo video firmissimam anchoram fluctuantibus (ut nunc est) fi-
 deli cæditæ rebus constitutam esse. Sed hæc hæc tenus: neque enim
 dubito, quin iam officio functus fueris: nihilque reliqueris loci
 præter hortationi, neque admonitioni meæ, quippe qui non stu-
 dium solum amoremque in amicitia, sed nauitatem etiam, & di-
 ligentiam afferas. Quo quidem nomine non mihi vni, sed pro-
 fectis omnibus caris iure optimo atque amabilis esse debes. De E-
 pistopo Parisiensis nostro istud idem sentio quod tu. Nihil illo
 homine elegantius: nihil bonarum artium fieri posse amantius:
 in quibus ille ita cæteris fautor est, ut præcipuam tamen laudem
 ipse obtineat. Et te gaudeo tam familiarem, quàm tu scribis, exi-
 stere. Neque illud est *υψηλὸς ἀεὶ ὑψηλῶν*, sed ad summum virum
 ut ingenio & doctrina præstans eos aditus habet, quos germana
 veritas illi parefecit. Eum ego etiam mirabiliter amo, coloque, idque
 ipse non nescit: tamen mihi erit pergratum, si tu hoc idem in ser-
 monibus crebro illi inculcaris. Cætera, quæ in tuis literis plenif-
 sima & amotis atque officii sunt, iccirco à me prætereuntur, ut ne
 videar aut meis nimium oblectari laudibus aut tuas blandiùs læ-
 ptiusque commemorare, quàm ingenuitas amicitia, & nostra fir-
 mitas atque constantis necessitudo postulat. Illud habeto, tan-
 tum tibi tribui à me, quantum & doctissimo homini, & in officii
 constantibus constantissimo, ab homine item officij doctrinaeque
 studioso & peramante debeatur. Cuius mei de te iudicij nunquàm
 me profecto poenitebit. Vale. Scripsit his literis, venit mihi in
 mentem te querere ex te, eoque tu forte isthic haberes liberali-
 tatis institutum attribus, qui & Latinis & Græcis docendis literis
 idoneus esset, idque ipse profiteretur munus. Similem enim quem-
 piam ego nactus, libenter eum huc fac bona (ut opinor) condi-
 tione acceterem: quod ciuitas hæc nostra publico id, vti fieret,
 decreuit consilio. Vellem autem eum maximè, qui in Ciceronia-
 nis scriptis exercitatus esset, atque eruditus. Hæc in re si quid est
 minus quod præstare, & ciuibus in eo meis prodesse possis: peto a-
 te, ut ne graue suscipere aliquam curam, & te in eam cogita-
 tionem conferre. Certè enim si assequemur quod cupimus, ma-